

Sygn. akt II W 1608/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

6 czerwca 2019

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Skibińska

Protokolant: Katarzyna Jagiełło

po rozpoznaniu na rozprawie 29 czerwca 2018, 7 sierpnia 2019, 4 października 2018, 25 października 2018, 4 grudnia 2018, 17 stycznia 2019, 9 maja 2019, 23 maja 2019

sprawy przeciwko:

P. F. (F.)

synowi E. i E. z domu E.

urodzonemu (...) w T.

obwinionemu o to, że:

1. w dniu 06 września 2017 roku około godz. 20:18 na ul. (...) M. na drodze publicznej kierując pojazdem marki B. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 64km/h, na odcinku, gdzie obowiązuje ograniczenie do 50km/h, jadąc z prędkością 114km/h;

tj. wykroczenie z art. 92a k.w.

2. w dniu 06 września 2017 roku około godz. 20:18 na ul. (...) M. na drodze publicznej kierując pojazdem marki B. o nr rej. (...) wyprzedził inny pojazd bezpośrednio przez oznakowanym przejściem dla pieszych;

tj. wykroczenie z art. 97 k.w. w związku z art. 26 ust. 3 pkt 1 Prawo o ruchu drogowym

3. w dniu 06 września 2017 roku około godz. 20:18 na ul. (...) M. na drodze publicznej kierując pojazdem marki B. o nr rej. (...) nie posiadał przy sobie dokumentów wymaganych w trakcie kontroli drogowej, tj. prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego oraz potwierdzenia zawarcia ubezpieczenia OC;

tj. wykroczenie z art. 95 k.w.

I. uznaje obwinionego **P. F.** za winnego tego, że 06 września 2017 roku około godz. 20:18 w J. na ulicy (...) M. na drodze publicznej kierując pojazdem marki B. o numerze rejestracyjnym (...) w miejscu obowiązywania ograniczenia prędkości do 50 km/h prowadził opisany pojazd z prędkością nie mniejszą niż 82 km/h, co stanowi wykroczenie z art. 92 a k.w., a nadto za winnego czynów opisanych w pkt. 2 i 3 części wstępnej wyroku, przy przyjęciu, że zostały popełnione w J., stanowiących wykroczenia z art. 97 k.w. i art. 95 k.w. i za to na podstawie art. 92 a k.w. w związku z art. 9 § 2 k.w. wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 2.000 (dwóch tysięcy) złotych,

II. na podstawie art. 119 § 1 k.p. o w. i art. 118 § 1 k.p. o w. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, kwotę 1.820,31 zł (jednego tysiąca ósmiuset dwudziestu złotych trzydziestu jeden groszy) tytułem kosztów uzyskania opinii biegłego oraz na podstawie

art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z 23 czerwca 1973 o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w wysokości 200 (dwustu) złotych.

Sygn. akt II W 1608/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

06 września 2017 roku około godziny 20:18 w J. na ulicy (...) M. na drodze publicznej kierując samochodem marki B. o numerze rejestracyjnym (...) w miejscu obowiązywania ograniczenia prędkości do 50 km/h P. F. prowadził opisany pojazd z prędkością nie mniejszą niż 82 km/h. Ponadto w tym samym miejscu i czasie wyprzedził inny pojazd bezpośrednio przez oznakowanym przejściem dla pieszych. Z uwagi na popełnione wykroczenia drogowe P. F. został zatrzymany przez patrol Policji do kontroli drogowej, w toku której ustalono, że prowadząc samochód nie posiadał przy sobie dokumentów w postaci prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego oraz potwierdzenia zawarcia ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego P. F. – k. 153-154, zeznania świadka K. M. – k. 11, 162-163, zeznania świadka M. P. – k. 180-181, nagranie z videorejestratora – k. 21, świadectwo legalizacji – k. 36, opinia biegłego A. J. z 16 marca 2019 – k. 209a.

P. F. był w przeszłości wielokrotnie karany za wykroczenia drogowe.

Dowód: informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego – k. 33-34, 230231.

P. F. prowadzi działalność gospodarczą. Jest żonaty, posiada na utrzymaniu dwoje dzieci.

Dowód: dane o osobie – k. 153.

W toku czynności sprawdzających obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów.

W toku postępowania sądowego obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, jednak wyjaśnił, że na obwodnicy prowadził z prędkością nieprzekraczającą 85 km/h.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego w zakresie drugiego i trzeciego z zarzucanych mu czynów Sąd ocenił jako wyraz linii obrony obranej przez obwinionego. Pozostają one w sprzeczności z ocenionymi jako wiarygodne zeznaniami świadków, nagraniem z videorejestratora. W zakresie czynu przypisanego obwinionemu w pkt. I części dyspozytywnej wyroku wyjaśnienia obwinionego Sąd ocenił jako wiarygodne, skoro znajdują potwierdzenie w niekwestionowanej przez strony i Sąd opinii biegłego A. J..

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków M. P. i K. M.. Relacje świadków dotyczyły zdarzenia związanego z wykonywaną przez nich pracą zawodową, zdarzeń nierzadkich w pracy zawodowej funkcjonariuszy Policji, a tym samym zdarzeń takiego rodzaju, do którego świadkowie podchodzą rutynowo, w sposób wolny od ocen i domysłów. Świadców i obwinionego nie łączyła uprzednia znajomość ani konflikt, wobec czego świadkowie nie mieli powodów, by składać zeznania nieprawdziwe, a niekorzystne dla obwinionego. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadków. Jest oczywiste, że świadkowie nie zapamiętują dokładnie wszelkich spostrzeżeń dotyczących zdarzenia. Niemniej jednak zawarte w aktach nagranie z videorejestratora, na której wyraźnie uwidocznił pojazd, sposób jazdy, miejsce dokonania pomiarów i ustaloną prędkość potwierdza wiarygodności zeznań świadków.

Treść dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości, gdyż zostały one sporządzone w prawidłowy sposób, przez osoby posiadające ku temu stosowne uprawnienia, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana.

Wydana przez biegłego A. J. opinia jest jasna, pełna i nie zawiera sprzeczności. Biegły należycie uzasadnił swe stanowisko. Sąd nie znalazł powodów, by opinię tę podważyć. Opinia została skutecznie zakwestionowana przez strony. Odnośnie opinii przedłożonych przez obwinionego Sąd miał na uwadze, że nie zostały one wydane przez bezstronnego, niezależnego biegłego, lecz na zlecenie jednej ze stron, dlatego też podejmując rozstrzygnięcie Sąd oparł się na ustaleniach biegłego A. J..

P. F. jest zdolny do zawinienia. Nie był niepoczytalny, osiągnął odpowiedni wiek i stopień rozwoju intelektualnego, a więc miał możliwość rozpoznania bezprawności popełnionego czynu.

Sprawstwo obwinionego w zakresie stawianego zarzutu nie budzi wątpliwości. Materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że P. F. dopuścił się czynu przypisanego mu w pkt. I części dyspozytywnej wyroku oraz czynów opisanych w pkt. 2 i 3 części wstępnej wyroku. Czynnami tymi wypełnił znamiona opisane w art. 92a k.w, art. 97 k.w. i art. 95 k.w.

Art. 92a k.w. stanowi, że kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny. Art. 97 k.w. stanowi, że uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie, podlega karze grzywny do 3000 złotych albo karze nagany. Stosownie art. 2 pkt 28 ustawy Prawo o ruchu drogowym wyprzedzanie to przejeżdżanie (przechodzenie) obok pojazdu lub uczestnika ruchu poruszającego się w tym samym kierunku. Taki manewr pojazdu kierowanego przez obwinionego bezpośrednio przed przejściem dla pieszych został utrwalony przez videorejestrator i zaobserwowany przez świadków.

Art. 95 k.w. stanowi, że kto prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu pojazd, nie mając przy sobie wymaganych dokumentów, podlega karze grzywny do 250 złotych albo karze nagany. Z treści tego przepisu jednoznacznie wynika, że istotny jest stan w czasie prowadzenia samochodów i późniejsze dostarczenie dokumentów na miejsce kontroli nie ma znaczenia, albowiem wykroczenie zostało popełnione, zaś kontrola jest jedynie czynnością, w toku której ujawniono fakt popełnienia wykroczenia z art. 95 k.w.

Art. 24 § 1 k.w. stanowi, że grzywnę wymierza się w wysokości od 20 do 5000 złotych, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Art. 33 k w. stanowi, że organ orzekający wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę za dane wykroczenie, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego (§1). Wymierzając karę, organ orzekający bierze pod uwagę w szczególności rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia (§ 2). Jako okoliczności łagodzące uwzględnia się w szczególności działanie sprawcy wykroczenia pod wpływem ciężkich warunków rodzinnych lub osobistych; działanie sprawcy wykroczenia pod wpływem silnego wzburzenia wywołanego krzywdzącym stosunkiem do niego lub do innych osób; działanie z pobudek zasługujących na uwzględnienie; prowadzenie przez sprawcę nienaganego życia przed popełnieniem wykroczenia i wyróżnianie się spełnianiem obowiązków, zwłaszcza w zakresie pracy; przyczynienie się lub staranie się sprawcy o przyczynienie się do usunięcia szkodliwych następstw swego czynu (§ 3). Jako okoliczności obciążające uwzględnia się w szczególności działanie sprawcy w celu osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej; działanie w sposób zasługujący na szczególne potępienie; uprzednie ukaranie sprawcy za podobne przestępstwo lub wykroczenie; chuligański charakter wykroczenia; działanie pod wpływem alkoholu, środka odurzającego lub innej podobnie działającej substancji lub środka; popełnienie wykroczenia na szkodę osoby bezradnej lub osoby,

której sprawca powinien okazać szczególne względy; popełnienie wykroczenia we współdziałaniu z małoletnim (§ 4). Przepisy § 1-4 stosuje się odpowiednio do środków karnych (§ 5).

Dokonując wymiaru kary i środka karnego Sąd miał na uwadze dyrektywy określone w art. 33 k.w. Za okoliczność łagodzącą Sąd przyjął złożenie przez obwinionego wyjaśnień zgodnych z ustalonym w zakresie pierwszego z czynów stanem faktycznym. Okoliczność obciążającą stanowiła uprzednia liczna karalność za wykroczenia drogowe, w ocenie Sądu, świadcząca o lekceważeniu przez zasad ruchu drogowego. W ocenie Sądu grzywna w wysokości dwóch tysięcy złotych, a więc w kwocie poniżej połowy zagrożenia karą grzywny za tego rodzaju wykroczenia będzie kwotą odpowiednią, a jednocześnie wypełni cele kary w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej, uświadamiając sprawcy nieopłacalność niepoprawnego zachowania, zwłaszcza, że czyny takie należą do powszechnie bezzasadnie lekceważonych. Należy podkreślić, że wysokości kar nakładanych mandatami karnymi przy zastosowaniu tzw. taryfikatora nie mają charakteru wiążącego dla Sądu, podobnie jak nie wiąże Sądu wcześniej wydany wyrok nakazowy, od którego wniesiono sprzeciw. Uprzednio nakładane na ukaranego kary za wykroczenia drogowe nie skłoniły obwinionego do przestrzegania przepisów, dlatego Sąd uznał za zasadne wymierzenie obwinionemu grzywny w wysokości dwóch tysięcy złotych.

Biorąc pod uwagę wiek obwinionego i aktualną sytuację na rynku pracy Sąd nie dopatrywał się żadnych podstaw do zwolnienia obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych.